

ЕВАНГЕЛСКО ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ.

ГОД. 3.

ЦАРИГРАДЪ. МАРТЪ, 1867.

БРОЙ 3.

СИЛЫ И ЗНАМЕНА.

(Продължение отъ 11-й брой на II год.)

Отъ прѣдрѣчени-тъ явно станъ, че Апостоли-тъ като правахъ чудеса възбуждахъ вниманіе-то и привличахъ слышаніе-то на челоѡцы-тъ. А тѣзи чудодѣланія, както и опѣзи що повѣстуватъ че е направилъ Исусъ, или неоспорими трѣба да сѣ были, или никого не быхъ ся повѣрвали; понеже нужда е да го припомнимъ че си дѣйствувахъ между неприятели обладани отъ най силны-тъ прѣдразсѣдки противъ Апостоли-тъ. Ако, на приѣрѣ, ся разнесеше рѣчь, че Апостоли-тъ сѣ чудо исцѣлявали болны, но така што да остане нѣкое сумнѣніе или въ това да ли наистинъ е станъло исцѣленіе-то, или да ли е станъло по единъ чрѣздественъ начинъ, — едно какво годъ такъвъ сумнѣніе бѣ доста да заключи противу тѣхъ уни-тъ на челоѡцы-тъ.

А освѣтъ това, чудеса-та трѣбаше да бѣдѣтъ и толкозь многочисленны и толкозь многообразны, што да надминуватъ тѣзи които общо ся отдавахъ на слытѣ на магесници-тъ. Понеже, както си вижда, повече-то сѣ были на мѣстѣ, че магесници-тъ можахъ да вършатъ нѣкои чудеса, но пакъ не всякакви. А наистинъ исторически ни ся казува че Исусъ не само исцѣляваше хроми, и слѣпы, и

болны, нѣкои като бѣхъ при него, а нѣкои като ги нѣмаше при него, мъжѣ, жени и дѣца, но и ѡртвы въскрѣси, нахрани множество челоѡцы съ мако хлѣбове, утиши вѣтрове-тъ и възни-тъ съ повѣдѣніе-то си, изеуши дърво съ думъ-тъ си, прѣложи вода на вино, и дрѣ. А всичко това станъ като спсехождение нужно на тогашнъ-тъ немощъ на челоѡческый-тъ умъ. Не заключавахъ отведѣжь, че Той трѣба да е истинный пророкъ отъ едно само чудодѣніе; но казувахъ, “Христосъ когато дойде, повече ли чудеса ще направи отъ тѣзи които тойзи стори? (Іоан. 7; 31.) Така рече и Никодимъ, не, “Никой не може да прави знаменія;” но “Никой не може да прави тѣзи знаменія, които ты правишь, ако да не е Богъ съ него.” (Іоан. 3; 2.) И ученици-тъ, които бѣхъ видѣли толкози чудесны исцѣленія, смаяхъ ся като видѣхъ че и на бурѣ-тъ владѣаше Исусъ. “Какъль е тойзи, че и вѣтрове-тъ и море-то го послушуватъ!” (Мат. 8; 27.)

Сѣждо-то разнообразіе повѣрвали и въ апостолски-тъ и въ тѣ и на други-тъ Христіаны по оноа врѣме чудодѣственны дарованія, както можешъ да видишь въ 1 Кор. 12, и другагѣ. А нужно е и да пригледашъ, че не бы благодарилу духове-тъ на челоѡцы-тъ просто да видятъ само нѣкое чудно събытіе, ако да

не бѣше явно че Апостоли-тѣ го правятъ като знаменіе, което да свидѣтельствува тѣхно-то отъ Бога посланіе. Невъзможно бы было, като се намиратъ въ срѣдѣ неприятели, да се възползуватъ отъ нѣкое редко събитіе което да нарекатъ чудо, и да го изтъкуватъ нѣкакъ отъ къмъ своитѣ претенци.

Наистинѣ това е многожды ставало за потвърждение на нѣкоѣхъ религіѣхъ или догмъ, пріетѣ вече, или съгласнѣ съ наклонности-тѣ на народа. Язычници-тѣ на радо сърдце отдавахъ какво и да е чудесно нѣщо на чрѣзестественно-то посредствование на Діа или на другъ богъ или богинѣ.

За право, всякога се намиратъ чело-вѣци които наричатъ чудеса какво и да е чудесно прилучване, и даже тъкуватъ го споредъ идеи-тѣ и прѣдрасъждѣ-тѣ си. Ако да се избави нѣкой отъ потъване на корабъ или отъ друго нѣкое прѣмѣждіе съ нѣкой достоабаблжителенъ начинъ, мнозина казуватъ че чрѣзъ чудо се избавилъ. Или ако нѣкой изгуби животъ-тъ си чудесно нѣкакъ, или ако нѣкое съ-заклѣтіе се открие нѣкакъ си любопытно, или, въ кѣсо да речемъ, ако се случи нѣщо извъредно, намиратъ ся мнозина които изведнѣжъ казуватъ това е чудо, или чрѣзестественно посредствование, и бѣ-лятъ на божественно благоволеніе или не-годване.

Но твърдѣ е смѣло да се заражавамы така нѣкакъ; а още и наслуувамы законъ-тъ на Христіанскѣ-тѣ любовь, когато казувамы че една внезапна смърть или една голѣма смърбъ на нѣкого си случила му ся е отъ чудо за наказание нему. Това направихъ Мелитски-тѣ жители къмъ Апостола Павла, когато видѣхъ съдѣль-та, висѣльнѣ о рѣкѣ тѣ му, и заключавашъ че трѣба да е убица прѣсѣдуванъ отъ божественно-то мъщеніе дѣян. 28; 3, 4. За такавази немщюстивѣ смѣлость изббли-чава Господъ нашъ въ Лукъ 13; 2, 3. Мелитски-тѣ жители бѣхъ неучени идо-лопоклонници; но нѣи които имаы повече знаніа, трѣба и поправо да съдимъ. Ле-сно можешъ да разберешъ съ малко по-размысляваніе, че едно просто извъредно прилучваніе, не показува нищо отъ само себе си; но когато нѣкой *направи* нѣщо което надминува чело-вѣческѣ-тѣ силѣ, или *прѣдрече* нѣщо което надми-

нува чело-вѣческо-то прѣдвизданіе, и на-прави това като свидѣтелство за идваніе-то си отъ Бога, тогазы и само тогазы собственно ся казува че приноси нѣкое чрѣзестественно или чрѣзъ чудо доказа-телство. За това и тѣзи които Исусъ и Апостоли-тѣ правихъ ся наричатъ въ Св. Писаніе (както и наистинѣ сѣ были) не само *силы*, но и *знаменія*; еспрѣчь *дока-зателства* чрѣзъ чудо. (Марк. 16; 20)

На примѣръ, това дѣто да прѣстане от-веднѣжъ една силна буря и да послѣдува съвършенна тишина е чудесно, но отъ само себе си нищо не показва. Но когато ученици-тѣ чухъ Исуса че повелѣва и заирѣтѣва на вѣтрѣ-тъ и на вълны-тѣ, които и тутакси ся утишихъ, право смисляхъ това като *знаменіе* че Богъ бѣше съ него. (Мат. 8; 26.) Също така и това дѣто да ся съживи внезапно и да възкрѣсне това което ся види като мър-тво е наистинѣ чудесно; но отъ само се-бе си е просто чудо. Но когато Исусъ рече на Іаврово-то чедо (Лук. 8; 54) и на сынѣ-тѣ на Цанскѣ-тѣ вдовицѣ, да въз-крѣсватъ, и всякой отъ тѣхъ наистинѣ възкрѣснѣ споредъ думѣ-тѣ му; това ста-на доказателство за божественно-то му посланіе. Тѣ бѣхъ отъ дѣла іа, които, както рече, свидѣтельствувахъ за Него. Пакъ, ако нѣкой, като си противи на едикъ особенижъ религіознѣ ересь или системѣ, изгуби внезапно зрѣніе-то си, смѣло бы было да речемъ тутакси че е былъ о-слѣпенъ за наказание. Но когато Апостолъ Павелъ изббличи Елима, и му обиди че рака-та Господня бѣше на него и че шѣше да ослѣбѣе, и тутакси тѣмнина нападна на него, (Дѣян. 13; 10, 11.) Рим-ляници-тѣ исправникъ възмиъ това като знаменіе, и слѣдователно повѣрувахъ въ това което Павелъ учеше.

Въ кѣсо да кажемъ, каквото и да е чу-дно нѣщо тогази (и тогазы само е) чрѣз-естественно знаменіе, когато го *срши* или *прѣдрѣзва* нѣкой по начинъ който надминува чело-вѣческѣ-тѣ силѣ, и го пра-ви свидѣтелство на истинѣ-тѣ за това що казва. А това праведно може да ся измыка отъ всякого който бы наричалъ се-бе си Апостолъ отъ небе-то. Защото, ако бы дошелъ при тебе нѣкой си чужденецъ който да казва че носи нѣкое извѣстіе отъ единъ твой пріятель, естественно ты бы очекувалъ да ти покаже рѣкописъ-тъ на

онзи пріятель или другъ нѣкой такъ бы бѣлѣтъ, за доказательство че е истинна проведенъ. Също така и когато дейде нѣкой въ нашъ-тъ столицѣ като посланикъ отъ другъ нѣкой странѣ, изыскува ся най напѣрѣдъ да прѣдстави *повѣрительны-тъ си писма*, както гы наричатъ; сирѣчь писма, които да показувать че не е лжець, но е истиннх посланикъ. Също така е право да изыскуваы отъ тѣзи които ся показувать че носять извѣстіе направо отъ себе-то, што да ги посочватъ *повѣрительны-тъ си*; сирѣчь, такъвизъ чрѣзестественны силы, каквы-то само Богъ можаше да извърши, като знаменіе или бѣлѣтъ доказателствъ на истинство-то за божественно-то имъ посланіе.

Но това правило много пѣти не изгледувать легковѣрци-тъ и суевѣрци-тъ, и готови сж да рѣтъкувать като чрѣзестественно знаменіе всяко редко прилучаваніе, както побѣдъ, или гладъ, или буріж, или внезапно оздравуваніе, или други такъвизъ, когато ся тѣкувать така што да съгласувать съ прѣдразсѣдкы-тъ имъ и религіозно-то вѣруваніе, къмъ косто вече сж наклонни. Но такъвизъ прѣдразсѣдкы Апостолн-тъ за себе си не намѣрихъ. Никогда не бы имъ ся простило да истѣкувать по свой си начинъ нѣкое чудесно прилучаваніе. Напротивъ, всичко-то суевѣрно легковѣріе на народа имъ бѣше противно. И вмѣсто на радо сърце да выкатъ человекн-тъ чудо, когато ся случаваше нѣщо чудесно, и да го тѣкувать въ угоду на Христіанство-то, Апостолн-тъ намѣрихъ най легковѣрны-тъ да отдавать Христіанскы-тъ чудеса повече на маги.

И тѣй за да направятъ прозирны, или да ги сторяѣ само да ги слушать, нужно бѣ да показатъ (както Писаніе-то ни казва че сж показали) много силы дѣла, явно вършени като знаменія на Апостолъ.

ВѢТХИЙ И НОВЫЙ ЗАВѢТЬ ВЪ ФРАНЦІЯ.

На 1833, пастытель-тъ на народны-тъ училища въ Францї, членъ на царскы-тъ Совѣтъ, разсѣди за много нужно и потрібно да земжъ дѣда-та отъ тога царство Христіанско ученіе, за това и поуска отъ Британско-то Библійско Общество 40,000 экземпляра отъ Новый Завѣтъ, които ся подарихъ. На 1834 раздадохъ ся по училища-та 239 Библии и 23,683 отъ Но-

вый Завѣтъ; а на 1835 14,560 экземпляра отъ Новый Завѣтъ. На 1836 раздадохъ ся въ Францї 164,990 экземпляра отъ Свято-то Писаніе, които ся и прочитахъ пространно. Слѣдствіе-то на прочитаніе-то на Св. Писаніе, произведе голѣмо намаленіе на прѣстѣпленія-та. — Както казахмы погорѣ, въ разстояніе на три годины раздадохъ ся въ училища-та на Францї около 80,000 экземпляра отъ Новый Завѣтъ. И отъ тогава постепенно, то ся е умножвало така штоѣ освѣтъ двѣ-тъ Французскы общества, които раздавать голѣмо едно число экземпляры отъ Новый и Вѣтхый Завѣтъ, число-то което Англійско-то общество до 1866 е раздавало въ Францї възлѣзва до 5,099,183 экземпляра. Голѣмо добро може нѣкой да чка отъ прочитаніе то на Свято-то Писаніе въ училища-та. Давидъ пыта, “Какъ ще исти младый-тъ пѣтъ-тъ си?” и отговаря, “Съ упаваніе-то на Божіи-тъ думы.”

ОБЩЕСТВА ЗА ВЪЗДѢРЖАНІЕ.

“Може да знаешъ,” говори Корай въ единъ отъ разговоры-тъ си, “че обшій-тъ народъ на Англоамериканцы-тъ е наслѣдувалъ одъ прѣродители-тъ си Англійцы губелно-то злоупотрѣбленіе на опивательны-тъ питія. Прѣгледано е, че това злоупотрѣбленіе, освѣтъ тѣлесны-тъ болести и прѣдвѣржени-тъ смрти, поврѣди и нравы-тъ на народа, и слѣдовательно устрашаваше да прѣвѣрне най сетѣ и държавѣ-тъ. Само въ единъ отъ двадесеть и четьри-тъ области, въ Новіоркѣ, три-тъ четвъртины отъ сжщны-тъ въ сѣдинщата, всякъ годинъ около 5000 прѣстѣпленія провсхождахъ отъ пиянство-то. Благоразумн-тъ граждане отъ тѣжъ область като ся старяхъ да сирѣтъ тѣжъ тѣлко голѣмъ поврѣдъ, възмыслихъ да съставитъ наречено-то общество на Въздѣржаніе, на което членове-тъ ся задѣлжавать да ся отдавачать тѣ първи отъ опивательны питія послѣ да учать като разсѣивать чрѣзъ кингопечатаніе-то наставленія за отдалеченіе отъ тѣя питія. По подражаніе на това спасително общество съставихъ ся и въ други-тъ мѣста теозоименны общества които на 1829-то лѣто бѣхъ станжли повече отъ хилядо, съ надеждъ или повече съ увѣреніе, че ще истрѣгнжтъ изъ корень безчестнѣ-тъ страсть

на пиянство-то, както думаше и ся хвалише единъ отъ Каролински-тъ граждани: "Намѣрихмы въздогаиъ-тъ на Праклеа, съ който, ако ще Богъ, ще побѣдимъ ламъ-тъ на невъздържаніе-то."

Първо-то общество за въздържаніе ся състави въ начало-то на 1826, не въ областъ-тъ на Новіоркъ, както казва Корай, но въ градъ-тъ Бостонъ, отъ малцини нѣков честни Христиане. Оиѣзи дѣто поставихъ това събрание избрахъ първо шестнадесетъ члена да го наредятъ, отъ които седмина бѣхъ священници, четири законници, двана лѣкари и трима търговци. Намѣреніе-то на общество-то изъ начало бѣ цѣло прѣставаніе отъ употребленіе на опивателни питія. А що извърши чрѣзъ печатаніе-то и чрѣзъ проповѣданіе-то дѣйствиелно-то чловѣколюбіе отъ малко лица, види ся отъ слѣдующи-тъ малко редове прѣведени отъ издадено-то на 1835 осъ-голишно обнародованіе на съдружество-то.

Въ Съединены-тъ държавы два милиона хора напуснахъ употребленіе-то на опивателни питія; установихъ ся повече отъ 8000 общества за въздържаніе, които съдържаватъ, както ся смѣта, повече отъ 1,500,000 членове; затвори хъ ся повече отъ 4,000 ракъджийници, и повече отъ 8,000 търговци прѣстанахъ да продаватъ спиртовиты питія, и много отъ тѣхъ прѣстанахъ да продаватъ какъвъ и да е видъ опивателны питія; повече отъ 1,200 кораби отплуваха отъ наши-тъ пристанища безъ спиртове, и повече отъ 12,000 пияници ся уцѣлюудиха.

Но дѣвствіе-то на общество-то ся распространи на далечъ, и вънъ отъ Америкъ. Въ Юлія на 1834, общества-та за въздържаніе въ Великъ Британіѣ имахъ 150,000 членове. Въ Свѣтъ-тъ на депутати-тъ бѣше опрѣдѣлена една комиссія да издиря распространіе-то, причини-тъ и слѣдствія-та на пиянство-то; за да ся увѣри, да ли ще могатъ да ся зематъ законоположителны нѣков мѣрки за възбраніе на продлженіе-то и распространіе-то на едикъ толко голѣмъ народнъ поврѣдъ. Комиссія-та, като за сѣдава повече отъ двадесетъ дни, и зѣ отвѣты отъ различни лица въ повече отъ 4,000 питанія, направи на Свѣтъ-тъ дѣтъ единъ и изряденъ рапортъ, който напечатанъ разнесе ся по всички-то царство.

Още и въ Швеціѣ ся установихъ многочисленны общества за въздържаніе. На 1834 обнародва ся тамъ едно достохвално списаніе, въ което ся показва много ясно, че отъ прѣставаніе-то на невъздържаніе-то зъвисе благополучіе-то, а може бы и само-то съществованіе на Шведскій-тъ народъ. "Въ земѣ дѣто има три милиона свѣтъ," дума писатель-тъ, "има 170,000 ракъджийници; и вжидиватъ ся на годи-нъ-тъ 45,078,427 галона *) (почти 118,500,000 омы) спиртъ; за които плащатъ вжидивтели-тъ около 65,000,000 таллра директин! Толоко голѣма и толко скѣпощина рѣка отъ спиртъ минува за едикъ година, прѣзъ Шведскы-тъ гѣрла, — отъ спиртъ, който, споредъ искусны-тъ лѣкари и естествословцы на най прасвѣщенны-тъ народы, не съдържава нито едикъ пай малкъ часть отъ хранително същество.

Свидѣтелства отъ Свято-то Писаніе противу невъздържаніе-то и пиянство-то.

За упориты и пияници сынове Богъ заповѣдува на родители-тъ Евреи да ги завождатъ сами прѣлъ старѣйшины-тъ на градъ-тъ и да рекатъ:

"Тоя нашъ сынъ е упоритъ и непокорливъ; не слуша гласъ-тъ ни; роскошенъ е и пияница; И тогазъ всички-тъ чловѣци отъ градъ-тъ му да го убійтъ съ каміе и да умре; И да отмахнешъ зло-то отъ срѣдъ си." Втор. 21; 20, 21.

За священници-тъ и Левиты-тъ съзъ Господъ говори Аарону и рече:

"Вино и сикеръ да не пиете ты, и сынове-тъ ти съ тебе, когато влѣзете въ скъпнѣ-тъ на събрание-то за да не умрете, това ще бѣде вѣчно узаконеніе въ родо-ве-тъ ви." Лев. 10; 9.

На Сампеоновъ-тъ майкъ заповѣдано бы отъ Ангела Господня така: "Сега прочее назви ся да не пиешъ вино или сикеръ." Сѣд. 13; 4.

Малко да ся увѣривашъ на оногози кой-то хвали всички-тъ, помалко на оногози който укорява всички-тъ, и най малко на оногози който не ще да знае за никого.

*) Черны стѣла които събиратъ двѣ омы и полъ спиртъ.

ПИСМА ЗА МАЙКИ.

ПИСМО 16.

Истина-та.

Възлюбенная ми сестро!

Нищо по хубаво нѣма на този свѣтъ отъ правъ характеръ. Но колкото за това нуждно е голѣмо внимание и прилѣжаніе; защото кривота-та като е съгласна съ различіе-то или развратъ-тъ на човѣческа-та природа, влѣзва безъ да ѣхъ усѣтиятъ въ срдца-та си, и много пѣти пристига до степенъ, който не сме ни мислили. Колцина съ които именно къмъ лъжа-тъ показуватъ отвращеніе, но пакъ не вярдатъ изыскванъ-тъ искренности въ начини-тъ и въ дружениа-та си. Всичко що говорятъ за други-тъ когато ги нѣма, не е никакъ съгласно съ това що говорятъ къмъ тѣхъ въ присѣствие-то имъ. И споменуватъ много нѣща, не че именно лъжатъ, но наклонни повече да извърнатъ истина-та за своѣхъ полза, а свои-тъ си работи всякога прѣдставятъ съ най свѣтли шарове. А това, ако именно направо ся не нарече лъжа, но пакъ е единъ видъ измама твърдѣ достойна за осъждение, и на това отгорѣ трѣба да пнмаи голѣмо внимание, не само на насъ си, но и на дѣца-та си. Не стига само просто съ устни-тъ си да говоришъ истинна-та, но трѣба и всичко-то ни поведеніе да бѣде искрено.

И тъй тѣзи които иматъ надзирателство-то надъ дѣца-та, длѣжни съ да считатъ като съществени и неизмѣнени свои длѣзи да ги не лъжатъ никога, за да постигнатъ надѣреніа-та си. За да накаратъ на прилѣръ дѣте-то да мълкне, да не плаче, не трѣба да раздражатъ поревки-тъ му съ обриваніе на работи, за които не съ увѣрени че ще могатъ да му ги дадатъ; нито, за да убѣдятъ болно-то дѣте да не е нуждний-тъ цѣръ, трѣба да му казуватъ че не е неприятно, когато знайтъ противно-то, нито да му ся вричатъ нѣща които нѣмаатъ намѣреніе да му дадатъ. По добръ да кажатъ искрено на дѣте-то че истинна цѣръ-тъ е горчивъ, или лютъ, или неприятенъ, но е нуждно и трѣба да го не. И ако съ души ся не убѣди, трѣба да ся принуди съ нѣкое сгодно наказаніе, но никога да ся не възлѣже.

Това може бы да ти ся види страшно, дѣто да ся накаже болно дѣте, за да ся принуди да земе цѣръ; но убѣдена съмъ, че който баща или майка бы опитали съ постоянство този способъ, посрѣщили бы по малко малчютии отъ тѣзи които прилѣгватъ на измама.

Зѣхъ този прилѣръ на болно дѣте, защото употребеніе-то на измама ся вижда повече опростително въ това обстоятелство отъ колкото въ друго кое да е. Но и тука прилѣга Апостолово-то изреченіе; "Да не правимъ зло-то, за да дойде добро-то." (Рим. 3; 3.) И не само това изреченіе, но общо духъ-тъ на всичко-то священно Писаніе ся противи на тѣзи по злѣ честь твърдѣ много общѣ системѣ. Мнозина обаче никога и не помысляютъ че прѣстъпватъ Християнско-то правило, ако и съвѣиъ безъ нужди, и за нищо и никакво лъжатъ всякой день чада-та си! Майка-та крѣе дрехѣ-тъ си отъ чало-то си, за да не познае че ще иде на възлѣ; и ако не може така да го възлѣже, безъ да ся свѣни казува му че ще ся върне ей сегычка, когато знае че ще ся бави, може бы и два часа; въ друго обстоятелство за да накара дѣте-то си да мълкне да не плаче, врича му ся нѣщо за което нѣма никакъ на умъ-тъ си да му даде, още по нѣкога и проважда нѣкого на възлѣ отъ стѣнъ-тъ съ причинѣ ужъ да го донесе, безъ да промисля че съ таквозъ едно поведеніе прави двоенъ грѣхъ, че сама лъже, и по лошо-то отъ това че учи чедо-то, си да лъже. При това приготвя за себе си и въ малчютии, и нѣкакъ подчинява себе си на нужди-тъ да прилѣгнува на новы лъжи. А между това чедо-то ѣ, ако и много малко да е, не ся забавя да пригледа и да подражае това поведеніе; и какъ може горка та майка да накаже нѣкога или да погали чедо-то си за лъжа-тъ, на който сама тя е станѣла причина? Не, драга моя сестро; които оправдаватъ тѣзи системѣ за да лъжатъ дѣца-та, подкопаватъ основаніа-та на истинна-та, а слѣдователно и на всякъ другъ добродѣтель.

Рѣкохъ по горѣ че не трѣба да обѣщавамъ на дѣца-та това което нѣмамы намѣреніе да имъ дадемъ; истинна голѣмо прѣдпазваніе ся изыскува въ това дѣто да изпълнявамъ обѣщаніа-та си къмъ дѣца-та. Ако на прилѣръ кажемъ на дѣте-то че ще му дадемъ нѣщо щомъ свър-

ши урокъ-тъ си, ако го свърши всичкий както смы му го опредѣлили, но между това свърши въ друго нѣщо, не трѣба да го лишимъ отъ това което смы му обѣщали, но ако е нужно да го понакажемъ за погрѣшкx-тъ му, трѣба да го направимъ иначе, и безъ да прѣстъпимъ обѣщанія-та си.

И съ прииѣръ-тъ си, възлюблена ми сестро, и съ наставленіе-то си, нека ся стараемъ да направимъ чедo-та си да мразятъ всяко приструваніе, и да разбератъ колко е благородно да говорятъ всякога истиннx-тъ просто и безъ прѣправаніе; и кога сбѣркатъ нѣщо, не само да си казуютъ право за погрѣшаваніе-то си и да си го казуютъ свободно и чисто, безъ да правятъ прѣдговоры съ извиненія, или да ся мачатъ да дигатъ тежкостъ-тъ имъ отъ себе си и да стоварятъ погрѣшкx-тъ си на друго. Трѣба още да бѣдсятъ снисходителни колкото за погрѣшкx-тъ които ни обадятъ, и така да ги не накаруваме да желаятъ да кривятъ истиннx-тъ отъ насъ. А колкото погрѣшкx може чедo-то ти да сторн, гѣ съ комай нищо, сравнявани съ обыкновеніе-то на измакx-тъ и на лъжx-тъ.*)

Наклонность-та да възбудятъ смалваніе и почудваніе докарва мнoзина да прѣувеличаватъ работы-тъ, и слѣдователно явно да лъжатъ. А за да заприѣваримъ въ чедo-та си употрѣбеніе-то на *прѣувеличеніе*, добро е да имамы обычай да искамы отъ тѣхъ подробно и умѣренно изложеніе на това което съ видѣли, и когато пригледамы че употрѣбаватъ изразенія прѣувеличени, или че не врѣдставятъ нѣща-та въ природни-тъ имъ прѣдѣлы, да имъ напомнимъ тѣзи прѣувеличанія и да имъ прѣдставимъ нѣи работы-тъ както наистиннx съ станѣлы. Има аке нѣкои прѣувеличени изразенія толкози

*) Колко силно Св. Писаніе, и отъ Ветхий и отъ Нoвий Завѣтъ, осжда лъжx-тъ, и колко страшно прѣдставя слѣдствія-та ѣ! — "Никой да не лъже близкій-тъ си" Лев. 19; 11. — "Пазнъ языкъ-тъ си отъ зло, и устни-тъ си отъ лъсно говореніе." Псал. 34; 13. — "Отхвратте дѣждъ-та и всякой съ близкаго си говорѣте истиннx." Езек. 4; 25. — "Азъ живи-тъ устны съ шрѣстность Господу; а когато ся докарватъ съ истиннx пріети съ нему," Прит. 12; 22. — "Діаволъ-тъ е лъжъ." Іoан. 8; 14, 15. — "Всички-тъ лъжали, ще имать своѣ-тъ часть въ езеро-то което горн съ огнь и жупель," Отк. 21; 8, 27. 22; 15 и др. — Но при всичко това мнoзина гледатъ на лъжx-тъ като на лъжъкъ и опростителствъ недостатъкъ, или ѣкъ и оправданъ!

обыщи, што то прѣстанѣли съ вече да се считатъ като прѣувеличенія; но отъ това не съ по малко врѣдителны, още на противъ, колкото вліаніе-то имъ е тайно, толкозъ съ по гибелни: Нѣкое на прииѣръ момиче казва, "Убита съмъ, защото обиколнхъ днесъ всичкий-тъ свѣтъ." Колко по право и по добрѣ щѣше да е ако да речеше просто. "Днесъ съмъ утрудена, защото ходихъ много." Нѣкое момиче прѣдставя много по голѣмы и по свѣтлы, отъ каквыто наистиннx съ, какъ-тъ бащинъ си, имотъ-тъ му и др.; защото мысли че ся възвышава негова-та почестъ на равно съ идеи-тъ, които взематъ челоуѣцитъ за нѣща-та, съ които той има нѣкое сношеніе. — Никого не оставямъ дѣца-та да ми приказуютъ съишца, понеже природна-та имъ наклонность да направятъ други-тъ да ся чудятъ, кара ги въ прѣувеличанія, за които нѣма срѣдство да ги откриемъ и да ги изобличимъ.

Да не оставишь не пригледаво никого прѣувеличеніе-то, защото постепенно стига до явно и безстыдно лъженіе. Дѣто-то ти, да кажемъ, тича къмъ тебе, и вика, "Я вижъ, я вижъ, мамо, колко хыляды лешницы имамъ." — Не трѣба да го оставишь токо тѣй, но трѣба да му речешъ приѣтливо, "Наистиннx, ела да ги прѣброимъ; остави хыляды-тъ, нѣмашъ нито сто; Ето само четиридесетъ и два съ всички." Дай му да разбере още колко е желателно и похвално да прѣдстави работы-тъ всякога точно както си съ, и да нѣмаишь сунѣтніе че съ твърдостъ и поствѣяство, и съ Божіе благословеніе, ще направишь добро и полезно впечатлѣніе на чедo-то си.

Повтарамъ да кажа, любе на сестро, *прииѣръ-тъ ти трѣба да е съгласенъ съ наставленія-та ми*. Ако нѣи не пазимъ като свято нѣщо истиннx-тъ въ всичкото ѣ пространство, тутакси чедo-та ни ще го забѣлѣжатъ, и този лошиѣ-тъ нашъ прииѣръ ще има повече сила къмъ развращеніе-то имъ нежели добры-тъ ни наставленія къмъ поправленіе-то имъ.

Смѣѣ да приложъ още едно забѣлѣжаніе достойно, както мыслихъ, за голѣмо вниманіе; сирѣчь че твърдѣ редко трѣба да искамы отъ дѣца-та си да ни ся врекхтъ или обѣщайхтъ за нѣщо. Дѣца-та лесно ся научаватъ да прѣзиратъ истиннx-тъ, ако ся научатъ да прѣстъпватъ

думъ-тъ си. Много родители казватъ на чадо-то си, когато има голѣмо желаніе да земе нищо. "Добрѣ, ще ти го дамъ, но трѣба да ми кажешъ че не ти ся вижда добрѣ дѣто си безчинно, и да ми ся обѣщаешъ че отъ сега на татакъ ще бѣдешъ мирно дѣте." А дѣте-то тутакси отговаря: "Обѣщавамъ ся никога да не бѣдѣ вече немирно"—думи които нищо не значатъ, понеже вѣроятно е че дѣте-то нито е поскрѣбѣно за това което е сторило, нито е рѣшило да не струва вече такъвъ безчинія, но само гледа да земе онова нищо което му ся дава. Вмѣсто да ищемъ обѣщанія когато дѣца-та ся готовы да ни ги дадѣтъ, нека нѣмъ прѣд-ставямы повече че не е толкозь лесно, колкото мислятъ, да исполнятъ обѣщанія-та си, които съ толкозь присърдце правятъ, и че, ако прѣстъпятъ думы-тъ си, ще изгубятъ довѣріе-то на приятели-тъ си, които не ще могатъ да ги вѣрватъ за напредъ.

Вѣди ми зарава.

Принка.

ДОБРЫЙ-ТЪ ПАСТЫРЬ.

1. Трѣбва да знае какъ ся пасе стадо. Тая е прѣва и главна длѣжностъ на духовный пастырь. Никое стадо не може ся огой ако не ся пасе искусно и редовно. Слѣдовательно добрый-тъ пастырь трѣбва да разбира и да приготвя тѣзи духовны храны. Трѣбва да ги храни съ поученія, не съ философскы или книжевны мечтания — защото тѣ ся само коры. Но трѣбва да гледа да ги храни съ съ Слово-то Божіе. Библия-та е голѣмо-то съкровище отъ дѣто трѣбва да черпе поученія-та си. Не е нужно да нѣмъ угождава съ риторикъ, или логикъ, или поетическы красоты. Това не дава никаквъ духовны храны. *Истина-та* е която просвѣщава и поучава. И то не всяка истина, но само Божія-та истина — оиѣзи истинны които умудряватъ челоуѣка за спасеніе. Слѣдовательно овзи е най добрый пастырь, който най добрѣ сполучва да съобщава на слушатели-тъ си душеполезны наставленія.

2. Трѣбва да ся занимава за агнета-та си искусно и съ съ симпатій. Тѣ ся надежда-та и същественна-та часть на всяко стадо. Заради това всякой добръ пастырь има особеннѣ грижѣ за агнета-та си. Ако

тѣ ся прѣзиратъ и разгубватъ, стадо-то скоро изгинува. Прочее, агнета-та трѣбва да ся пристояватъ съ най пѣжно-то за тѣхъ грижаніе.

3. Слабы-тъ и болявы-тъ да ся не оставятъ на странѣ, но да ги прѣгледва пастырь-тъ даже съ по голѣмъ грижѣ отъ колкото здравы-тъ. Такъва ся измиратъ въ всяко стадо. Пастырь-тъ трѣбва да бѣде твърдѣ внимателенъ на това, и щомъ съзрѣ нѣкожъ болестъ трѣбва тутакси да употреби нужнѣй-тъ цѣръ за да прѣдвари лошы-тъ сетинны.

4. Трѣбва да ся грижи за загубены-тъ и мършавы-тъ: Да ся търсятъ и по планины-тъ и въ пустыни-тъ и да ся нѣмъ-руватъ тѣзи които бы ся отлѣчили и загубили.

5. Съ мажество и вѣрность трѣбва да защищава стадо-то отъ всяко изпаденіе, щцото всяко стадо е обыколено отъ вълцы хищницы, които по нѣкогашъ дерзнуватъ да прѣскачатъ даже и въ кошарѣ-тъ. А най важно-то е че тѣ видѣтъ въ овчи кожи, за туй трѣба по внимателно нагледваніе и пазеніе отъ тѣзи опасность. Никой добытъкъ не е толкова изложенъ на опасность и безсиленъ да противостои на неприятели-тъ си колкото стрѣхливата и проста-та овца. За туй овчарѣ тѣ трѣбва да е внимателенъ и мажественъ. И горко на туй стадо което пастырь-тъ му го остави и бѣга когато види че влѣк-тъ приближава. Добрый-тъ пастырь трѣбва не само да посрѣща неустрашнѣ лъвъ-тъ и мечѣ-тъ, но трѣбва даже и живот-тъ си да положи въ защита на стадо-то си.

6. Добрый-тъ пастырь познава стадо-то си едно по едно. Той ги зове на име. Той познава овцы-тъ си, и тѣ го познаватъ и го слѣдуютъ.

7. Той е примѣръ на стадо-то, той върви напредъ и ги прѣдвожда. Тѣ не само го слушатъ и ся покоряватъ на гласъ-тъ му, но и пазятъ стѣнки-тъ му. Слѣдовательно той трѣбва да внимава въ пѣтеки-тъ си за да заведе стадо-то си безопасно въ зелены-тъ пасища и близу до тихы-тъ воды.

Какъ да стане нѣкой мудръ. Знай невѣжество-то си, и не ся срамувай да учиши отъ когото и да е. Проси отъ Бога.

СТИХОТВОРЕНИЕ.

ХУБАВЫЙ ДОМЪ.

1

Има хубавъ домъ за тебъ, брате;
Ей, хубавъ домъ за тебъ,
Въ онъжъ земѣ на радость-тъ,
Тамъ, брате, е домъ за тебъ.

2

Има хубавъ покой за тебъ, брате,
Покой, покой за тебъ,
Въ обители приготовены,
Тамъ, брате, покой за тебъ.

3

Има хубавъ вѣнецъ за тебъ, брате;
Вѣнецъ, вѣнецъ за тебъ,
Подиръ бой-тъ и подигъ-тъ
Спасъ твой ще даде на тебъ.

4

Има хубавъ хитонъ за тебъ, брате,
Хитонъ, хитонъ за тебъ
Виссонъ е бѣлъ, и чистъ и цѣлъ,
Одѣжда свѣтла за тебъ.

5

Да ли търсишь ти оная домъ брате?
Прѣславный домъ Христовъ,
Въ онъжъ земѣ на радость-тъ,
Тамъ дѣто е все любовь.

ПОБУЖДЕНИЕ КЪМЪ СВЯТОСТЬ.

Искушенный-тъ чрѣзъ кръвъ-тъ на Сына
Божія трѣбува да е чистъ.— Наслѣдникъ-
тъ на вѣчный животъ трѣбува да е святъ.—
Той комуто слугувать небесни духове,
който слѣдъ малко врѣме (той не знае
колко малко) има да бѣде прѣселенъ въ
сжщо-то небе, трѣбува да е святъ.—

Слугувать ли на мене ангели? То азъ
трѣбува да си докарвамъ достойно за тѣ-
хно-то съдружество. Ще отидъ ли азъ
да живѣя наедно съ ангели? То трѣбува
да съмъ чистъ. Тѣзи мои позы ще ходять
ли скоро по небесный-тъ дворъ? Тойзи мой
языкъ скоро ли ще си съедини съ небе-
сны-тъ същества да славослови Бога?
Тѣзи мои очи скоро ли ще гледать прѣ-
столъ-тъ на вѣчнѣ тѣ слава, и възнесе-
ный-тъ Спаситель?—То трѣбува тѣзи
мои позы, и очи, и устни да сѣт свѣты.
Трѣбува да съмъ умрѣлъ за тойзи свѣтъ,
и да съмъ живъ за небе-то.

КАКЪ ДА ПОЛУЧИМЪ УТѢШЕНИЕ.

Търси святость повече отъ утѣшение.
Не че утѣшение-то е маловажно пѣщо, но
защото постоянно-то и дълговрѣменно у-
тѣшение е повече слѣдствие и плодъ на
святость а не неинъ прѣдтеча. Зато който
търси само утѣшение ще го изгуби. Но
търси и получвай святость-тъ, и тогачъ
непрѣмѣнно ще слѣдува и утѣшение-то.
Не думамъ че ще има изстъпительна ра-
дость, но, че ще има слѣдствие единъ и-
стиненъ, твърдъ и трающъ миръ както
топлина-та е слѣдствие на слънчевы-тъ
зари. Който е святъ трѣбува и честитъ
да е.

Да отдава пѣкой добро за зло е дѣло
Божие; да отдава добро за добро е—че-
ловѣческо; да отдава зло за зло е—звѣр-
ско, а да отдава зло за добро е—дѣволско.

Най голѣма-та ни работа въ тойзи свѣтъ
е да си приготвимъ за оизи.

ПЫТАНИЯ ОТЪ СВ. ПИСАНИЕ.

- 24 Каквы бѣхъ първы-тъ дрехи на А-
дама и на Евѣ?
25 Кой изнабри музикални орѣдия?
26 Кой първъ живѣше въ шатъры?
27 Кой си напомянова първъ че е зѣлъ
дѣтъ жени?

ОТГОВОРИ НА ПЫТАНИЯ-ТА ВЪ 2-В БРОЙ.

- 20 Быт. 3; 15. "То ще ти смаже гла-
вж-тъ." то есть, Сѣме-то на женѣ-тъ,
Христосъ ще съкруши силж-тъ на
змиѣ-тъ, сатанѣ.
21 Быт. 4; 3, 4.
22 Защото Авель имаше вѣрж, а Каинъ
нѣмаше. Евр. 11; 4.
23 Намѣрваны. Виджъ Быт. 49; 10.

Умолявать си настоятели-тъ ни да
побързатъ да ни съобщатъ по колко листове
да имъ пращамъ за третѣхъ години отъ Зорни-
цж-тъ, защото като не сме прѣдъли отговоръ
отъ всички не зитѣмъ да пращамъ ли и по
колко листа; който не си отговорять до из-
лизаніе-то на 4-й брой не ще имъ си испро-
вати.

Притежатель на вѣстинка и на печатницж-тъ
А. Минсианъ, у Джамѣ-ханѣ.